

set; paa den anden Side, er der i Paragrafens 2det Stykke forbeholdt den private Sagsøger Partsrettigheder trods den offentlige Paatalemyndigheds Overtagelse af Forfølgelsen, og det er saaledes forebygget, at den offentlige Paatalemyndighed skulde træde ind blot i det Øjemed ved en varsom Optræden at afværge Domfældelse. — Endelig er i § 375 den Tanke, hvorpaa den hele subsidiære Paataleret hviler, gennemført ogsaa med Hensyn til Genoptagelse.

Kapitlets sidste Paragraf (§ 376) er traaet i Stedet for det tidligere Forslags 7de Afsnit, Kapitel II. Idet nemlig, som oven for ad § 1 omtalt, de private Straffesager som hidtil henlægges til Civilprocessen, maa der ligesom i nugældende Ret (jfr. Pl. 23de Maj 1840) aabnes Adgang til at afværge en Fængselsstraf, der mulig kun er idømt i Medfør af de civilprocessuelle Maksimer, og ikke paa Grundlag af Bevis for Skyld.

Med Hensyn til de enkelte Paragrafer skal følgende bemærkes:

§ 366.

De Myndigheder, der her haves for Øje, ere de oven for ved § 34 omtalte, altsaa de Myndigheder, hvis særlige Opgave det er at kontrollere Overholdelse af Sundheds- og Bygningslovgivningen, Margarinelovgivningen, særlige Grene af Beskatningslovgivningen etc. Da deres subsidiære Forfølgelsesret ifølge § 34 kun gælder for Sager, der ifølge § 33 ere Politisager, maa den her omhandlede Forfølgning selvfølgelig ogsaa følge Reglerne for disse, kun at der her ikke bør være Tale om „Forelæg“. Der henvises derfor i nærværende Paragraf til Kapitel XXVI med Undtagelse af § 309 samt til de i Kapitel XXVII til XXIX indeholdte Regler for Appel af Politisager.

§ 367.

Den i 2det Stykke fastsatte Frist er i Virkeligheden af temmelig relativ Beskaffenhed. Om en Nægtelse af Forfølgningen fra Paatalemyndighedens Side bliver der jo nemlig først Tale, naar der er rettet en Opfordring til den fra den forurettede eller andre om at paatale, men saadan Opfordring kan selvfølgelig fremkomme, saa længe blot ikke Straffelovens Præskriptionsfrister ere udløbne. Anvendelsen af de her givne Regler vil ikke i Praktis forvolde særlige Vanskeligheder, eftersom Paatalemyndigheden altid bør sørge for (og uden stort Besvær kan sørge for) paa en eller anden Maade at konstatere, hvornaar saadan Nægtelse har fundet Sted. Ere tre Måneder forløbne derefter, er den

subsidiære private Paatale ubetinget afskaaren. Er denne Frist endnu ikke forløben, maa den Ret, der skal træffe Afgørelse af den fremsatte Begæring skønne over, hvorvidt der er tilstrækkelig Grund til at antage, at den forurettede i over 14 Dage inden Begæringens Fremsættelse har været bekendt med Paatalemyndighedens Nægtelse, og er der ikke tilstrækkelig Grund til at antage dette, kan Begæringen ikke afvises i Henhold til nærværende Paragraf.

§§ 368 og 369.

Den kontrollerende Myndighed, som der her tillægges Retten, er nødvendig for at værne mod, at Folk uden rimelig Grund og blot som Følge af andre private Personers urigtige Forestillinger, Had, Chikane eller lignende stemples som Sigtede eller „Tiltalte“ maaske endog for grove Forbrydelser. Underrettens Myndighed til at prøve Begæringen (henholdsvis om enkelte Retshandlinger, om Forundersøgelse eller om Domsforhandling) strækker sig saavel til den retlige Side af Sagen (om en Handling som den ommeldte kan antages strafbar) som til den faktiske (om der er nogen Grund til at antage, at der kan tilvejebringes det til Domfældelse nødvendige Bevis), hvorhos Retten vil have at undersøge, om Paatalemyndigheden virkelig har nægtet at rejse Forfølgningen, samt om denne Nægtelse ikke er hjemlet ved § 33, Nr. 1—3, eller sidste Stykke (jfr. § 36), om den, der fremsætter Begæringen, kan anses for den forurettede samt om Begæringen ikke er for sildig fremsat (jfr. § 367, 2det Stykke). Hvor flere ere forurettede ved en og samme Forbrydelse, maa hver enkelt kunne rejse den her omhandlede private Forfølgning; men hver af de øvrige maa saa for sit Vedkommende kunne slutte sig til den en Gang rejste Forfølgning.

Den Afgørelse, der af Underretten træffes i Henhold til § 368, 4de Stykke, eller § 369, 1ste eller 2det Stykke, maa, hvis den gaar ud paa at afvise eller afslaa Begæringen, kunne paakæres af den, der har fremsat Begæringen, og hvis den gaar ud paa at tage Begæringen til Følge, kunne paakæres af den, mod hvem denne er rettet.

Reglen i § 368, 4de Stykke, om, at Genpart af Begæringen altid skal meddeles Paatalemyndigheden, tilsigter særlig at give denne Opfordring til at benytte sin Ret efter § 374 til at indtræde i Sagen.

§ 372.

Er der flere forurettede maa en af de andre kunne optage Forfølgningen, for saa